

— Бждни вечерь е сега . . . Тѣ лѣгатъ безъ огънь, тѣ срѣщатъ Рождество гладни . . . Боже, Боже, защо си далъ сиромаси — прошушна си тя пакъ, и сърдцето ѝ болезнено се сви отъ мъка; сѣкашъ, че нѣкакво угризение на съвѣстѣта я на падна . . . Толкова щастие при толкова нещастие ѝ се стори като едно престѣпление . . .

Подъ натиска на тежкитѣ мисли, които ѝ притискаха мозъка, Вѣра съ неволна радостъ чу стѣпки, че идватъ къмъ вратата. Вѣроятно, Цанко идѣше съ блестящия си даръ.

— Непремѣнно сорти-де-балѣтъ е! — каза си тя и сърдцето ѝ затупа отъ ново детинско възхищение. Тя скокна права.

Вратата се отвори. Вмѣсто Цанко, влѣзе Данчовица и съ нея петтѣ ѝ деца. Вѣра не можеше да ги познае! Тѣ бѣха напремѣнени съ нови дрешки, всички въ топли кожухчета, радостни и усмихнати.

— Цалувайте, мами, на господарката ржчикката — каза Данчовица на децата си, които едно по друго се заредиха да ѝ целуватъ ржката, безъ да може тя да се свърже отъ очудване.

— Какво е? какво е? — пита Вѣра.

— Богъ да ти го върне сто пѣти и да те зарадва, както ти насъ зарадва, — каза Данчовица просълзена; — сполайти, че ни смили и не ни забрави срещу Божия день . . . Господъ и света Богоридица да те благословятъ, дето ни облѣче и ни прати кола дръвца и ядене, та да посрещнемъ Коледа. Сега и намъ се вѣрва, че Господъ се ражда . . .

Вѣра зина отъ удивление. Тя сама се умили до сълзи, но не можеше да си обясни, какво значатъ тия благословии и благодарности отъ Данчовица.